సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు

1959
సెప్టెంబర్ 3

విశ్వనాథ్

వర్సెస్

ఉత్తర ప్రదేశ్ రాష్ట్రం

(సయ్యద్ జాఫర్ ఇమామ్ **మరియు కె. ఎన్.వాంచూ, న్యాయమూర్తులు.**)

నేరవిచారణ – వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు – మరణాన్ని కలిగించడం వరకు ఎప్పుడు విస్తరించబడుతుంది – శిక్షార్హం కాని అపహరణ అయినా అపహరణదారుని మరణానికి కారణమయ్యే వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ఇస్తుందా – తండ్రి ఇంటి నుంచి బలవంతంగా భార్యను తీసుకొని పోవాలని భర్త ప్రయత్నిస్తున్నాడు – భార్య సోదరుడు భర్తను కత్తితో పొడిచి చంపడం – ఒకవేళ వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ద్వారా రక్షించబడినట్లయితే – భారతీయ శిక్షాస్మృతి 1860 (XLV ఆఫ్ 1860), ss.97, 99 మరియు 100.

ఒక G మరియు అతని భార్య మధ్య సంబంధాలు దెబ్బతిన్నాయి మరియు ఆమె తన తండ్రి B మరియు ఆమె సోదరుడు,అప్పీలుదారు అయిన V తో నివసించడానికి వెళ్ళింది. G, మరో ముగ్గురితో కలిసి B క్వార్టర్‌కి వెళ్లారు మరియు అతను లోపలికి వెళ్లి , అయిష్టంగా ఉన్న భార్యను అతని వెనుక ఈడ్చుకుంటూ బయటకు వచ్చాడు. ఆమె తలుపు పట్టుకుంది మరియు G ఆమెను లాగడం ప్రారంభించాడు. దీంతో అప్పీలుదారు తన తండ్రిని గట్టిగా అరిచాడు G మొండిగా ఉన్నాడు మరియు ఆ తర్వాత B, అతనిని కొట్టాలి అని బదులిచ్చాడు. అప్పీలుదారు జేబులోంచి కత్తి తీశాడు G ని ఒక్కసారి పొడిచాడు. అతను యొక్క గుండెలో కత్తి చొచ్చుకుపోయింది అతను మరణించాడు. B మరియు అప్పీలుదారు , G ను హత్యచేయండం కోసం ప్రయత్నించారు ; B నిర్దోషిగా విడుదలైనారు, అప్పీలుదారుని S.304 పార్ట్ II ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ ప్రకారం దోషిగా నిర్ధారించబడింది మరియు మూడేళ్ల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించింది. అప్పీలుదారు అతను ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 100 లోని ఐదవదాని ప్రకారం వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు కింద ఈ చర్యలకు పాల్పడ్డానని వాదించాడు. భార్యను కిడ్నాప్ చేయాలనే ఉద్దేశంతో ఆమెపై దాడి చేశాడు , ఇది G మరణానికి కారణమయ్యే వరకు విస్తరించింది. సెక్షన్ 100 లోని ఐదవది, అపహరణ అనేది ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ కింద శిక్షార్హమైన స్వభావం కలిగి ఉన్నదని ప్రతివాది కోరారు.

నిర్ణయించబడినది,అప్పీలుదారుకు అతని సోదరి శరీరంను కాపాడటానికి వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ఉందని , అది G యొక్క మరణం వరకు విస్తరించిందని పేర్కొంది. సెక్షన్ 100లో 6 రకాల క్లాజ్ లు ఉన్నాయి అందులో పేర్కొన్న రకాల్లో ఒకటి, దాడి చేయడం నేరం. దాడికి పాల్పడిన ఉద్దేశ్యం ఎప్పుడు నేరపూరితం గా ఉండవలసిన అవసరం లేదు. సెక్షన్100 యొక్క ఐదవ నిబంధన క్రింద . "అపహరణ" అనే పదాన్ని ఉపయోగించారు అది సెక్షన్ 362 లో పేర్కొన్న "అపహరణ" నిర్వచనానికి సమానమైనది అంత కన్నా ఎక్కువ కాదు , ఈ క్లాజ్ క్రింద రక్షణ పొందాల్సిన అవసరం లేదు,అపహరణ అనేది శిక్షాస్మృతి ప్రకారం శిక్షార్హమైననేరం. ఇంకను అప్పీలుదారు అవసరంఉన్న దానికంటే ఎక్కువ హాని చేయలేదు మరియు ఏ నేరానికి పాల్పడలేదు

ఎంప రర్ వర్సెస్ రామ్ సయ్యా, I.L.R. 1948 All. 165, అధిగమించబడింది.

జగత్ సింగ్ v. కింగ్– ఎంపరర్, A.I.R.1923 Lah 155, దరోగా లోహర్ v. ఏంపరర్ , A.I.R. 1930 Pat. 347, సఖా v. ది స్టేట్ ,I.L.R. 195o Nag. 508 మరియు దయారామ్ లక్ష్మణ్ v. స్టేట్,A.I.R. I953 మధ్య భారత్ 52, సూచించబడింది.

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీల్ నం. 32/1958.

క్రిమినల్ అప్పీల్ నంబర్ 992/1954 లో అలహాబాద్ హైకోర్టు ఏప్రిల్ 25, 1957 నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా అప్పీల్ చేయబడింది , సెషన్స్ ట్రయల్ నెం. 71/1953, జనవరి 25, 1954 నాటి అదనపు సెషన్స్ జడ్జి , గోరఖ్‌పూర్ యొక్క తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి ఉద్భవించింది.

అప్పీలుదారు కోసం ఎస్. పి.సిన్హా మరియు ఎస్. డి.సెఖ్రీ.

జిసి మాథుర్ మరియు సిపి లాల్ (జిఎన్ దీక్షిత్ తరపున), ప్రతివాది కోసం.

1959. సెప్టెంబరు 3. కోర్టు తీర్పును విలువరించిన వారు,

వాంచూ, న్యాయమూర్తి :-- ఇది ఒక క్రిమినల్ విషయంలో అలహాబాద్ హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుపై ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా అప్పీల్ చేయబడింది. హైకోర్టు ద్వారా కనుగొనబడిన కేసు యొక్క వాస్తవాలు ఇకపై వివాదాస్పదంగా ఉండవు మరియు అప్పీలుదారు వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కును మించి చర్యలు చేశారా అనేది ఈ అప్పీల్‌లో లేవనెత్తిన ప్రశ్న. మా ప్రయోజనాల కోసం సంబంధిత వాస్తవాలు

ఇవి. మృతుడు గోపాల్‌కు అప్పీలుదారుని సోదరితో వివాహమైంది. అప్పీలుదారు మరియు అతని తండ్రి బద్రీ గోరఖ్‌పూర్‌లోని రైల్వే క్వార్టర్‌లో నివసిస్తున్నారు. గోపాల్ సోదరి బనార్సీని వివాహం చేసుకున్నారు, అతను సమీపంలోని మరొక రైల్వే క్వార్టర్‌లో నివసిస్తున్నాడు. గోపాల్ కొంతకాలంగా మామగారి వద్దే ఉంటున్నాడు. అయితే వారిద్దరికి బాగా కలిసిరాకపోవడంతో గోపాల్ బనార్సీ ఇంటికి మారాడు. బద్రి గోపాల్‌ని తన ఇంటికి తిరిగి రమ్మని ఒప్పించాడు , కాని సంబంధాలు బెడిసికొట్టాయి మరియు చివరికి గోపాల్ మళ్లీ బనార్సీ క్వార్టర్‌కి మారాడు , ప్రస్తుత సంఘటనకు 15 రోజుల ముందు జూన్ 11, 1953 న, రాత్రి 10 గంటలకు గోపాల్ భార్య గోపాల్‌తో వెళ్లేందుకు ఇష్టపడకపోవడంతో తండ్రితో కలిసి ఉంటున్నది. ఆమె తండ్రి బద్రి మరియు ఆమె సోదరుడు విశ్వనాథ్ అప్పీలుదారు ఆమె పక్షం వహించారు మరియు ఆమె గోపాల్‌తో వెళ్లనివ్వడానికి నిరాకరించారు. బద్రీ క్వార్టర్‌కి వచ్చే ఒక మోతీతో ఆమె తన జీవితాన్ని కొనసాగిస్తోందని గోపాల్ అనుమానించాడు. పర్యవసానంగా, గోపాల్ తన భార్యను తీసుకెళ్లడానికి ఆసక్తిగా ఉన్నాడు , అతను కొన్ని నెలల క్రితం లోకో విభాగంలో ఉద్యోగం సంపాదించాడు మరియు స్వతంత్ర జీవితాన్ని గడపాలనుకున్నాడు. జూన్ 11న, అమ్మాయి విషయంలో అప్పీలుదారు మరియు గోపాల్ మధ్య కొంత గొడవ జరిగింది ; కానీ అప్పుడు అవాంఛనీయమైనది ఏమీ జరగలేదు మరియు అప్పీలుదారు తన క్వార్టర్‌కు తిరిగి వెళ్ళాడు మరియు గోపాల్ బన్సారీ యొక్క క్వార్టర్‌కు వెళ్ళాడు. తన భార్యను తిరిగి తీసుకురావడంలో తనకు సహాయం చేయవలసిందిగా గోపాల్ బనార్సీ కుమారులను కోరాడు. బనార్సీ కూడా వచ్చాడు , ఆ అమ్మాయిని తీసుకురావడానికి నలుగురూ బద్రీ క్వార్టర్‌కి వెళ్లారు. ఆ ప్రదేశానికి చేరుకున్నప్పుడు, గోపాల్ లోపలికి వెళ్ళినప్పుడు బనార్సీ మరియు అతని ఇద్దరు కుమారులు బయట నిలబడ్డారు. ఈలోగా , బద్రి బయటకు వచ్చి , అమ్మాయిని తన భర్తతో వెళ్లనివ్వమని బనార్సీ కోరాడు. బద్రి అందుకు అంగీకరించలేదు మరియు ఇతరుల విషయాలలో జోక్యం చేసుకోవద్దని బనార్సీని కోరాడు. బద్రి, బనార్సీ మాట్లాడుకుంటుండగా , అయిష్టంగా ఉన్న భార్యను తన వెనకాల ఈడ్చుకుంటూ గోపాల్ క్వార్టర్ నుండి బయటకు వచ్చాడు. ఆమెను బయటకు తీసుకెళ్తుండగా తలుపు పట్టుకుంది మరియు ఆమెకు గోపాల్‌కు మధ్య టగ్ ఆఫ్ వార్ జరిగింది. అప్పీలుదారు కూడా అక్కడే ఉన్నాడు మరియు అతని తండ్రిని గోపాల్ మొండిగా ఉన్నాడు అని అరిచాడు . బద్రి, గోపాల్ మొండిగా ఉంటే అతన్ని కొట్టాలి (తో మారో) అని బద్రి సమాధానం చెప్పాడు. దీనిపై అప్పీలుదారు జేబులోంచి కత్తి తీసి గోపాల్‌ను ఒక్కసారిగా పొడిచాడు. కత్తి గుండెల్లోకి చొచ్చుకుపోయి గోపాల్ అర్థంతరంగా పడిపోయాడు. గోపాల్‌ను రక్షించడానికి చర్యలు చేపట్టినా ఫలితం లేకుండా పోయింది. ఆ తర్వాత ,

గోపాల్‌ను బద్రి మరియు అప్పీలుదారు మరియు బనార్సీ మరియు అతని కుమారులు మరియు మరికొందరు ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్లారు , కాని వారు ఆసుపత్రికి చేరుకునే సమయానికి గోపాల్ మరణించాడు.

ఈ వాస్తవాలపై సెషన్స్ జడ్జి అభిప్రాయపడ్డారు , కేవలం అప్పీలుదారుని గోపాల్‌ను కొట్టమని కోరిన బద్రి , అప్పీలుదారు తన జేబులో నుండి కత్తి తీసి గోపాల్‌ను పొడుస్తాడని గ్రహించలేకపోయాడు. అందువల్ల, బద్రీని ప్రేరేపణ నుండి నిర్దోషిగా విడుదల చేశారు. అప్పీలుదారుకు వ్యక్తిగతంగా రక్షణ కల్పించే హక్కు అప్పీలుదారుకు ఉందని , తన సోదరిని అపహరించే ఉద్దేశ్యంతో జరిగిన దాడి కారణంగా మరణానికి కారణమయ్యే వరకు కూడా ఈ హక్కు విస్తరించిందని సెషన్స్ జడ్జి అభిప్రాయపడ్డారు. అతను అవసరమైన కేసు పరిస్థితుల కంటే ఎక్కువ హాని కలిగించలేదని అభిప్రాయపడ్డాడు ; అందువలన అప్పీలుదారు కూడా నిర్దోషిగా విడుదలయ్యాడు.

ఇద్దరు నిందితులను నిర్దోషులుగా విడుదల చేయడంపై రాష్ట్రం హైకోర్టును ఆశ్రయించింది. బద్రీ నిర్దోషత్వాన్ని హైకోర్టు సమర్థించింది. అప్పీలుదారుని యొక్క నిర్దోషత్వం కేసు సెక్షన్ 100 మరియు ఐదవ క్లాజ్ పరిధిలోకి రానందున అప్పీలుదారుని నిర్దోషత్వంను రద్దు చేశారు . ఈ కేసులో వ్యక్తి యొక్క వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు అనేది దాడి చేసిన వ్యక్తికి స్వచ్ఛందంగా మరణానికి కారణమయ్యే వరకు విస్తరించలేదు మరియు అందువల్ల ఆ చర్య వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కును మించిపోయింది. ఏంపరర్ వర్సెస్ రామ్ సయా (1) లో హైకోర్టు గతంలో తీసుకున్న నిర్ణయంపై ఆధారపడింది. అందువల్ల అప్పీలుదారునికి శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 304 , పార్ట్ 11 క్రింద మూడు సంవత్సరాల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించబడింది. అతను ఈ కోర్టులో అప్పీల్ చేసుకోవడానికి వీలుగా సర్టిఫికేట్ కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్నాడు , కానీ అది తిరస్కరించబడింది. ఆ తర్వాత అతను మంజూరు చేయబడిన ప్రత్యేక అనుమతి కోసం ఈ కోర్టుకు దరఖాస్తు చేసుకున్నాడు ; మరియు ఆ విషయం మన ముందుకు ఇలా వచ్చింది.

రామ్ సాయా కేసు (ILR 1948 All. 165) ఈ కేసు నందు తీసుకున్న నిర్ణయం సరైనదా అనేది ఈ అప్పీల్‌లో పరిగణనలోకి తీసుకోవలసిన ప్రధాన ప్రశ్న. నాలుగు హైకోర్టులలో తీసుకొన్న నిర్ణయం రామ్ సయా కేసు (ILR 1948 All. 165) లో తీసుకొన్న నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా ఉన్నది. అవి , జగత్ సింగ్ వర్సెస్ కింగ్ ఎంపరర్ (AIR 1923 Lah. 155 (1)) దరోగ లోహర్

వర్సెస్ ఎంపరర్ (A.I.R. 1930 Pat. 347 (2)) సఖ వర్సెస్ ది స్టేట్ (I L.R. 1950 Nag. 5o8) మరియు దయారామ్ లక్ష్మణ్ వర్సెస్ స్టేట్ (A I. R. 1953 Madhya Bharat 182) ఇక్కడ, అయితే, ఈ కేసులలో పాయింట్ గురించి చర్చ లేదు మరియు మేము వాటిని మరింత ప్రస్తావించాల్సిన అవసరం లేదు. రామ్ సయా కేసు (1) శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 100 యొక్క ఐదవ క్లాజ్‌లో "అపహరణ" ఉపయోగించబడింది. అటువంటి అపహరణను ఆ కోడ్ ప్రకారం నేరం అని సూచిస్తుంది మరియు సెక్షన్ 362 లో నిర్వచించిన విధంగా అపహరణ చర్య మాత్రమే. అందులో కేవలం అపహరణ నేరం కాదు మరియు అందువల్ల , సెక్షన్ 100 వ్యక్తిగత రక్షణ యొక్క ఏ హక్కును మరియు వ్యక్తిగత రక్షణ యొక్క పొడిగించిన హక్కులను అందించలేవు . హక్కును ఉపయోగించుకునే సందర్భాలలో పేర్కొన్న నేరం సెక్షన్ 100 లో పేర్కొన్న రకాలలో ఉంటే మాత్రమే వర్తిస్తుంది.

సెక్షన్ 97 మానవ శరీరాన్ని ప్రభావితం చేసే ఏదైనా నేరానికి వ్యతిరేకంగా వ్యక్తి యొక్క వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కును ఇస్తుంది. సెక్షన్ 99 వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు , రక్షణ కోసం అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ హాని కలిగించే వరకు విస్తరించదు. మాకు సంబంధించిన సెక్షన్ 100 ఈ నిబంధనలలో ఉంది:-

"శరీరం యొక్క వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు , గత సెక్షన్‌లో పేర్కొన్న పరిమితుల ప్రకారం , స్వచ్ఛందంగా మరణానికి కారణమయ్యే లేదా దాడి చేసిన వ్యక్తికి ఏదైనా ఇతర హాని కలిగించే వరకు , హక్కును ఉపయోగించుకునే సందర్భాలలో ఏదైనా నేరం అయితే ,ఇకపై వివరించబడిన వివరణలు , అవి-

"మొదట-అటువంటి దాడి సహేతుకంగా మరణం అటువంటి దాడి యొక్క పర్యవసానంగా ఉంటుందన్న భయాన్ని కలిగించవచ్చు;

రెండవది-అలాంటి దాడి సహేతుకంగా భయం కలిగించవచ్చు , లేకుంటే అటువంటి దాడి యొక్క పర్యవసానంగా తీవ్రమైన గాయం అవుతుంది;

మూడవది-అత్యాచారం చేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో జరిగిన దాడి;

నాల్గవది-అసహజమైన కామాన్ని సంతృప్తిపరిచే ఉద్దేశ్యంతో జరిగిన దాడి;

ఐదవది-కిడ్నాప్ లేదా అపహరించాలన్న ఉద్దేశ్యంతో జరిగిన దాడి ;

ఆరవది–ఒక వ్యక్తిని అన్యాయంగా నిర్బంధించాలనే ఉద్దేశ్యంతో చేసిన దాడి , అతను తన విడుదల కోసం ప్రభుత్వ అధికారులను ఆశ్రయించలేదని సహేతుకంగా అర్థం చేసుకోవచ్చు."

వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు మానవ శరీరాన్ని ప్రభావితం చేసే నేరాలు జరిగినప్పుడు మాత్రమే ఉంటుంది. మానవ శరీరాన్ని ప్రభావితం చేసే నేరాలు Ch. XVIలో శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 299 నుండి సెక్షన్ 377 వరకు కనుగొనబడతాయి మరియు నేరపూరిత శక్తి మరియు దాడి యొక్క స్వభావంతో కూడిన నేరాలను చేర్చారు. అపహరణ కూడా Ch. XVI మరియు సెక్షన్ 362 లో నిర్వచించబడింది . ఒక వ్యక్తి బలవంతంగా లేదా ఏదైనా మోసపూరిత మార్గం ద్వారా మరొక వ్యక్తిని ఏ ప్రదేశం నుండి అయినా వెళ్లేలా ప్రేరేపించినప్పుడు అపహరణ జరుగుతుంది. కానీ అపహరణ స్వచ్ఛమైన మరియు సరళమైన అది పీనల్ కోడ్ ప్రకారం నేరం కాదు. అపహరణ నిర్దిష్ట ఉద్దేశ్యంతో చేస్తే మాత్రమే నేరంగా శిక్షార్హమైనది. అపహరణకు గురైన వ్యక్తి హత్య చేయబడవచ్చు లేదా హత్య చేయబడే ప్రమాదంలో ఉంచబడాలనే ఉద్దేశ్యంతో ఉంటే , సెక్షన్ 364 వర్తిస్తుంది. రహస్య మరియు తప్పుడు నిర్బంధాన్ని కలిగించే ఉద్దేశ్యం కొరకు ఉంటే , సెక్షన్ 365 వర్తిస్తుంది. అపహరణకు గురైన వ్యక్తి స్త్రీ అయితే మరియు ఆమెను బలవంతం చేయి ఉద్దేశ్యంతో చేయబడవచ్చు లేదా ఆమె ఇష్టానికి విరుద్ధంగా ఎవరినైనా వివాహం చేసుకోవాలని ఒత్తిడి చేయబడవచ్చు లేదా అక్రమ సంభోగానికి బలవంతంగా లేదా మోహింపజేయబడి ఉండవచ్చు లేదా అలా బలవంతంగా లేదా ప్రలోభపెట్టే అవకాశం ఉంటే , సెక్షన్ 366 వర్తిస్తుంది. అపహరణకు గురైన వ్యక్తిని తీవ్రంగా గాయపరచడం లేదా అతనిని తరలించే ఉద్దేశ్యం ఉంటే , అతన్ని తీవ్రమైన గాయం , లేదా బానిసత్వం లేదా ఏ వ్యక్తి యొక్క అసహజమైన కామము , s . 367 వర్తిస్తుంది. అపహరణకు గురైన వ్యక్తి పదేళ్లలోపు వయస్సు ఉన్న పిల్లవాడు మరియు అతని వ్యక్తి నుండి ఏదైనా చర ఆస్తిని నిజాయితీ లేకుండా తీసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యం ఉంటే, సెక్షన్ 369 వర్తిస్తుంది. ఈ సెక్షన్లలో ఏదో ఒక సెక్షన్ కింద నేరం జరిగే అవకాశం ఉంటే తప్ప , ఐదవ నిబంధన సెక్షన్ 100 క్రింద దరఖాస్తు ఉండదు. అయితే, సాధారణ పఠనంలో, ఆ క్లాజ్‌లో "అపహరణ" అనే పదానికి అక్కడ ఉపయోగించిన సెక్షన్ 362 లో "అపహరణ" అని నిర్వచించబడిన దానికంటే ఎక్కువ అర్థం లేదని , భావించడానికి ఎటువంటి కారణం కనిపించడం లేదు . మానవ శరీరానికి వ్యతిరేకంగా నేరం జరిగినప్పుడు మాత్రమే వ్యక్తి యొక్క వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ఉంటుంది అనేది నిజం. సెక్షన్ 100 కేసులలో వ్యక్తి యొక్క వ్యక్తిగత రక్షణ యొక్క పొడిగించిన హక్కును ఇస్తుంది. హక్కును వినియోగించుకోవడంలో నేరం అందులో పేర్కొనబడిన ఏదైనా వివరణ. సెక్షన్ 100 యొక్క ఆరు క్లాజులలో ప్రతి ఒక్కటి ,దాడి మరియు

మానవ శరీరంపై దాడి నేరం ; (s. 352 చూడండి). కాబట్టి సెక్షన్ 100 కింద పొడిగించిన దాని ప్రకారం దాడి నేరం అయి ఉండాలి మరియు ఈ దాడి సెక్షన్‌లోని ఆరు క్లాజులలో పేర్కొన్న ఆరు రకాల్లో ఒకటి అయి ఉండాలి. రామ్ సాయా కేసు (ILR 1948 All. 165.)లోని వీక్షణ , సెక్షన్ 100,ప్రతి ఆరు క్లాజులలో పేర్కొనబడిందని విస్మరించినట్లు కనిపిస్తోంది , మానవ శరీరంకు వ్యతిరేకంగా నేరం జరిగింది , అది దాడి కాబట్టి ఆ నేరానికి వ్యతిరేకంగా వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు పుడుతుంది మరియు సెక్షన్ 100 నిర్దేశించినది ఏమిటంటే , దాడి తీవ్రతరం అయినట్లయితే , ఆ విభాగంలో పేర్కొనబడినట్లుగా , వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు మరణానికి కారణమయ్యే వరకు కూడా విస్తరించి ఉంటుంది. వాస్తవం ఏమిటంటే దాడి యొక్క స్వభావాన్ని వివరించేటప్పుడు కొన్ని నిబంధనలు సెక్షన్ 100 ఉపయోగ పదాలు స్వయంగా నేరాలు, ఉదాహరణకు, "తీవ్రమైన గాయం", "అత్యాచారం", "కిడ్నాప్", "తప్పుగా నిర్బంధించడం", దాడికి పాల్పడిన ఉద్దేశ్యం ఎల్లప్పుడూ నేరం అని అర్థం కాదు. కొన్ని ఇతర నిబంధనలలో , ఉద్దేశ్యాన్ని సూచించడానికి ఉపయోగించే పదాలు శిక్షాస్మృతి కింద నేరంగా పరిగణించబడవు. ఉదాహరణకు, మొదటి నిబంధన ప్రకారం, దాడి అనేది సహేతుకంగా మరణం యొక్క భయాన్ని కలిగించే విధంగా ఉండాలి. ఇప్పుడు శిక్షాస్మృతిలో ఎక్కడా మరణం నేరం కాదు . కాబట్టి, ఐదవ నిబంధనలో "అపహరణ" అనే పదాన్ని ఉపయోగించినప్పుడు, అపహరించే ఉద్దేశ్యంతో దాడికి గురైన వ్యక్తి ద్వారా లేదా అతని తరపున ఆనిబంధన ప్రయోజనాన్ని పొందేందుకు ఆపదం స్వయంగా నేరం కాదు. నిబంధనకు కావలసింది ఏమిటంటే , మానవ శరీరంపై నేరం చేసే దాడి జరగాలి మరియు అపహరణ ఉద్దేశ్యంతో దాడి చేయాలి మరియు ఈ అంశాలు ఉన్నప్పుడల్లా నిబంధన వర్తిస్తుంది.

ఇంకా "అపహరణ" యొక్క నిర్వచనం రెండు భాగాలలో ఉంటుంది , అవి, (i) ఒక వ్యక్తి బలవంతం చేయబడిన అపహరణ, బలవంతంగా ఒక ప్రదేశం నుండి తరలించడం కొరకు మరియు (ii) అపహరణ ద్వారా ఒక వ్యక్తి ఏదైనా మోసపూరిత మార్గాల ద్వారా ఏ ప్రదేశం నుండి అయినా వెళ్ళడానికి ప్రేరేపించబడ్డాడు. ఇప్పుడు సెక్షన్ 100లోని ఐదవ నిబంధన ఆ రకమైన అపహరణ గురించి మాత్రమే ఆలోచిస్తుంది మరియు అపహరణ ఉద్దేశ్యంతో దాడి ఎక్కడ జరిగిందో , అటువంటి దాడి కారణంగా తలెత్తే వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు మరణానికి కారణమయ్యే వరకు కూడా విస్తరించి ఉంటుంది. బలవంతంగా కిడ్నాప్ చేయబడిన వ్యక్తి తనను తాను రక్షించుకోవడానికి చర్యలు తీసుకునే ముందు, పైన ఉదహరించిన శిక్షాస్మృతిలోని ఒక సెక్షన్‌లో అందించిన విధంగా అపహరణకు పాల్పడిన వ్యక్తికి తదుపరి ఉద్దేశం ఉందా లేదా అనే విషయాన్ని ఆలోచింపజేయాలని ఆశించడం

సరైనది కాదని మా అభిప్రాయం. అపహరణకు గురైన వ్యక్తి మరణానికి కారణమయ్యేంత వరకు కూడా అపహరణ దానితో పాటు ఇంకేదైనా ఉద్దేశం ఉంటే తప్ప అది నేరం కాదని కోడ్ రూపకర్తలకు తెలుసు. సెక్షన్100 ఐదవ క్లాజ్‌లో "అపహరణ" అనే పదం ఎటువంటి అర్హత లేకుండా ఉపయోగించబడింది, సెక్షన్ 364 కూడా అపహరణ అనేది పేర్కొన్న రకంగా ఉండాలి అందువల్ల రామ్ సయా (ILR 1948 All. 165.) విషయంలో తీసుకున్న అభిప్రాయం సరైనది కాదని మరియు ఐదవ నిబంధన దాని సాదా అర్థం ప్రకారం పూర్తి ప్రభావం చూపాలని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. అందువల్ల, అప్పీలుదారు సోదరిని ఆమె భర్త అపహరించినప్పుడు , మరియు ఆమెపై దాడి జరిగినప్పుడు మరియు ఆమె తన తండ్రి నుండి వెళ్లిపోవాలని బలవంతం చేయబడినప్పుడు, అప్పీలుదారుకు శరీరం యొక్క వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ఉంటుంది. తన సోదరిని బలవంతంగా అపహరించే ఉద్దేశ్యంతో జరిగిన దాడికి వ్యతిరేకంగా మరియు ఆ హక్కు మరణానికి కారణమయ్యే వరకు విస్తరించింది.

అప్పీలుదారు సెక్షన్ 99 లో నిర్దేశించిన పరిమితుల్లో ఉన్నారా అనేది తదుపరి ప్రశ్న . రక్షించుకోవడం అనే ప్రయోజనం కోసం అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ హాని కలిగించడానికి వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ఎప్పుడూ విస్తరించదని మరియు ఈ సందర్భంలో అప్పీలుదారు అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ హాని కలిగించాడని కోరారు. ఇది అలా కాదని మా అభిప్రాయం. అప్పీలుదారు తన జేబులో ఉన్న కత్తితో ఒక్క దెబ్బ మాత్రమే ఇచ్చాడు. ఆ దెబ్బ సరిగ్గా గుండెల్లోకి దిగి గోపాల్ మరణించడం దురదృష్టకరం. కానీ అప్పీలుదారు చేసినది పరిగణనలోకి తీసుకుంటే , క్రింద ఉన్న ఒక సాధారణ కత్తితో మాత్రమే , అది కొద్దిగా ఈ విధంగా లేదా అలా ఉంటే , ప్రాణాంతకం కాలేదు , అతను రక్షణ ప్రయోజనం కోసం అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ హాని కలిగించాడని చెప్పలేము. అమ్జద్ ఖాన్ వర్సెస్ ది స్టేట్ ([1952] S.C.R. *567'*) లో ఎత్తి చూపబడినట్లుగా , "ఈ విషయాలను చాలా చక్కని ప్రమాణాల సెట్‌లో లేదా బంగారు స్కేల్‌లో తూకం వేయలేము".

అందువల్ల, మేము అప్పీల్‌ను అనుమతిస్తున్నాము మరియు సెక్షన్ 100 యొక్క ఐదవ నిబంధన ప్రకారం అప్పీలుదారునికి వ్యక్తిగా వ్యక్తిగత రక్షణ హక్కు ఉందని నొక్కి చెప్పబడింది మరియు అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ హాని కలిగించలేదు మరియు అతనిని నిర్దోషిగా విడుదల చేస్తున్నాము.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.